

Full dominical 26 – 02 - 2017

LA IGLESIA, LUGAR DE LA MISERICORDIA

Queridos diocesanos:

Venimos subrayando que la razón de ser de la Iglesia es mostrar a Jesucristo, ser signo suyo ante los hombres en cada lugar y en cada tiempo. Ahora bien, lo que contemplamos en Jesucristo no es otra cosa que la misericordia del Padre: todo en la vida de Jesús de Nazaret es un signo de la misericordia de Dios. La esencia del Evangelio es la misericordia. Por eso, si la Iglesia quiere de verdad ser signo de Cristo, tendrá que ser lugar de la misericordia gratuita, espacio en el que se viva el perdón, la donación y la gracia.

De una manera clara y contundente afirmaba el Papa Francisco que “la misericordia es la viga maestra que sostiene la vida de la Iglesia. Todo en su acción pastoral debería estar revestido por la ternura con la que se dirige a los creyentes; nada en su anuncio y en su testimonio hacia el mundo puede carecer de misericordia. La credibilidad de la Iglesia pasa a través del camino del amor misericordioso y compasivo” (MV 10). La Iglesia entera y cada comunidad cristiana debe ser lugar donde se proclame y se ejerza la misericordia: “donde la Iglesia esté presente, allí debe ser evidente la misericordia del Padre” (MV 12).

La primera misión es anunciar la misericordia. Quizás nos hemos preocupado de otras cosas y hemos olvidado anunciar este mensaje reconfortante y gozoso. Hay que proclamar con gozo que la palabra definitiva de Dios es palabra de ternura y amor apasionado al hombre. Somos transmisores de un mensaje de esperanza y de consuelo para los hombres.

La Iglesia debe, además, ejercer constantemente la misericordia, manteniendo una actitud de apertura a todos, sin excluir a nadie. Todos estamos llamados a salir de la indiferencia, abriendo el corazón a las personas que necesitan nuestra palabra, nuestra cercanía, nuestra solidaridad. Por eso, los cristianos deberemos revisar nuestras parroquias, nuestras comunidades y asociaciones para advertir cómo pueden crecer y alcanzar a ser verdaderos “oasis de misericordia” (MV 12).

Es tiempo de consolar, sanar y salvar. Debemos realizar gestos concretos de cercanía, compasión y ternura. Es la hora, también, de dejar paso a la “fantasía de la misericordia” (MM 18), para que cobren vida nuevas iniciativas con los que se expresa la convicción de que todo el Evangelio se resuelve en la misericordia y para que las obras de misericordia sigan haciendo visible la bondad de Dios.

Nuestra Iglesia debe vivir en un deseo constante de ofrecer misericordia. La meta última es acercar a los hombres a Jesucristo, que es la fuente de la misericordia. El lenguaje y los gestos de los cristianos deben ayudar a que otras personas se acerquen a Él para que sientan, como nosotros, que su amor dura para siempre.

+ Francesc Conesa Ferrer

Obispo de Menorca

L'ESGLÉSIA, LLOC DE LA MISERICÒRDIA

Benvolguts diocesans:

Venim subratllant que la raó de ser de l'Església és mostrar Jesucrist, ser signe seu davant els homes en cada lloc i en cada temps. Ara bé, el que contemplem en Jesucrist no és altra cosa que la misericòrdia del Pare: tot en la vida de Jesús de Natzaret és un signe de la misericòrdia de Déu. L'essència de l'Evangeli és la misericòrdia. Per això, si l'Església vol de veritat ser signe de Crist, haurà de ser lloc de la misericòrdia gratuïta, espai en què es visqui el perdó, la donació i la gràcia.

D'una manera clara i contundent afirmava el Papa Francesc que "la misericòrdia és la biga mestra que sosté la vida de l'Església. Tot en la seva acció pastoral hauria d'estar revestit per la tendresa amb la qual es dirigeix als creients; res en el seu anunci i en el seu testimoni cap al món pot no tenir misericòrdia. La credibilitat de l'Església passa a través del camí de l'amor misericordiós i compassiu "(MV 10). Tota l'Església i cada comunitat cristiana ha de ser lloc on es proclami i s'exerceixi la misericòrdia: "on l'Església sigui present, allà ha de ser evident la misericòrdia del Pare" (MV 12).

La primera missió és anunciar la misericòrdia. Potser ens hem preocupat d'altres coses i hem oblidat anunciar aquest missatge reconfortant i joiós. Cal proclamar amb goig que la paraula definitiva de Déu és paraula de tendresa i amor apassionat a l'home. Som transmissors d'un missatge d'esperança i de consol per als homes.

L'Església ha de, a més, exercir constantment la misericòrdia, mantenint una actitud d'obertura a tots, sense excloure ningú. Tots estem cridats a sortir de la indiferència, obrint el cor a les persones que necessiten la nostra paraula, la nostra proximitat, la nostra solidaritat. Per això, els cristians hem de revisar les nostres parròquies, les nostres comunitats i associacions per advertir com poden créixer i arribar a ser veritables "oasi de misericòrdia" (MV 12).

És temps de consolar, curar i salvar. Hem de realitzar gestos concrets de proximitat, compassió i tendresa. És l'hora, també, de deixar pas a la "fantasia de la misericòrdia" (MM 18), perquè cobrin vida noves iniciatives amb què s'expressa la convicció que tot l'Evangeli es resol en la misericòrdia i perquè les obres de misericòrdia segueixin fent visible la bondat de Déu.

La nostra Església ha de viure en un desig constant d'oferir misericòrdia. La meta última és apropar els homes a Jesucrist, que és la font de la misericòrdia. El llenguatge i els gestos dels cristians han d'ajudar a que altres persones s'acostin a Ell perquè sentin, com nosaltres, que el seu amor dura per sempre.

+ Francesc Conesa Ferrer

Bisbe de Menorca